

11/2020

KINAA KRISTUKSEN RUUMIISSA.

Kristuksen ruumiissa syntyi sanaharkkaa. Jalka oli sitä mieltä, että ilman sitä ruumis olisi aika tavalla hyödytön. -- Sanoohan sanakin: *'Kuinka suloiset ovat niiden jalat, jotka hyvää sanomaa julistavat!'* Jalathan ne ovat liikkeellä, ja vievät sanoman sinne, minne pitääkin, maan ääriin, jalka vakuutti.

Käsi puristeli nyrkkiään, kuullessaan nuo sanat. – Mitä siellä maan ääressä sitten tehtäisiin ilman käsiä, kysyn vaan! On minullakin sana puolellani. Miten temppeleitä aikoinaan rakennettiin, käsillä vai jaloilla, kysyn va-aan!! Ja millä ne opetuslapset vetivät verkkonsa veneeseen, jaloilla vai käsillä?

Polvet narahtivat alhaalta päin. – Entäs me polvet! Tarvitaan nöyrytyminen Jumalan edessä, ennen kuin mitään hyvää tapahtuu. Eräs eksegeetti huomioi, että siunaus ja polvi sanoilla on sama alkujuuri. Eikö se jo kerro jotakin myös meistä! – Eksegeetti - höh, mikähän sekin on. Jalka ja käsi puuskahtivat melkein yhteen ääneen. – Turhaa hifistelyä, jalka sanoi painokkaasti. Liike ja käytäntö se on, mitä tarvitaan. Pitää elää nykypäivää ja toimia, eikä jäädä sanoja pyörittelemään. Käsi oli tällä kertaa samaa mieltä jalan kanssa.

Kuului pitkä vihellys. Peppu parahti paikaltaan. – Ilman minua ei ihmiset jaksaisi tulla sanan kuuloon eikä lukea Raamattua. Siihenhän kaikki perustuu. Eikä seurakunta saisi tilastojaan, ilman tilastoja ei olisi seurakuntiakaan, eikä sitten olisi jaloille ja käsille lähettäjiä.

Hartiat huokasivat syvään. – Mehän se kuitenkin kannetaan suurin taakka ja vastuu, ne mutisi hiljaa tietoisena omasta uhrautuvuudestaan. Keskustelu alkoi kiihtyä entisestään. Jalka jo suunnitteli takapotkua, jotta saisi vähän liikettä aikaan. Käsi oli unohtanut käsityönsä neulekoriin ja alkoi punoa omia juoniaan, jotta toiset ymmärtäisivät hänen töidensä tärkeyden. Sydän oli lyönyt kiivaammin kuunnellessaan sanailua. Se päätti kuitenkin alkaa hiljaa huokailla koko ruumiin puolesta. Sydän kääntyi anovasti ruumiin Pään puoleen. Se näki rakkautta täynnä olevan katseen, sydän ymmärsi, että tuo katse kohdistui samanlaisena kaikkiin ruumiin osiin. Sydän kuuli selkeän voimakkaalla äänellä lausutun rukouksen.

Minä rukoilen, että he kaikki olisivat yhtä, niin kuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa. Niin tulee heidänkin olla yhtä meidän kanssamme, jotta maailma uskoisi sinun lähettäneen minut. "Sen kirkkauden, jonka sinä olet antanut minulle, olen minä antanut heille, jotta he olisivat yhtä, niin kuin me olemme yhtä. Kun minä olen heissä ja sinä olet minussa, he ovat täydellisesti yhtä, ja silloin maailma ymmärtää, että sinä olet lähettänyt minut ja että olet rakastanut heitä niin kuin olet rakastanut minua. (Joh: 17:21 – 23).

Kun sydän eläytyi tähän rukoukseen, sen lyönnit tasaantuivat. Se huomasi, että koko ruumis alkoi myös rauhoittua. Hartioiden kireys helpotti. Jalka luopui potkuaikeistaan ja alkoi treenata seuraavaa lähetysmatkaa varten. Käsi tarttui kesken jääneeseen neuleeseen. Veri alkoi virrata vapaasti ruumiissa. Illalla tilanne oli jo täysin rauhoittunut. Ruumiin osat päättivät, että on parempi jättää turhat kinat sivuun. He muistivat myös, miten paljon olivat itse saaneet anteeksi ja tahtoivat samalla anteeksiannolla kohdata toiset. Monen mieliin nousivat sanat: jotta maailma uskoisi. Myös sydän kävi tyynenä levolle. Se katsahti kiitollisena Päähän, molemmat hymyilivät.